

Kitab Daniel - Nomer Lima Puluh Genep

Ngabuka Rusiah Wahyu 17: Nubuat Pamungkas ngeunaan Palacur Agung jeung Sato Galak

Jeff Pippenger
2024-01-20

Gambaran pamungkas ngeunaan karajaan-karajaan dina nubuat Kitab Suci kapanggih dina Wahyu pasal tujuh belas. Dina eta pasal, dina ayat tilu, Yohanes dibawa ka “gurun keusik”, supaya malaikat bisa nembongkeun ka Yohanes pangadilan ka “awéwé palacur agung” dina nubuat, anu linggih dina “loba cai” sarta anu geus ngalakukeun “jinah” jeung “raja-raja bumi.”

Geus sumping salah sahiji ti tujuh malaikat anu nyekel tujuh bokor éta, tuluy nyarita ka kuring, pokna: “Ka dieu; ku Kami rek dipintonkeun ka maneh hukuman pikeun sundal agung anu calik di luhur loba cai; anu ku dirina raja-raja di bumi geus migawe cabul, sarta pangeusi bumi geus dipabok ku anggur tina cabulna.” Tuluy ku anjeunna kuring dibawa dina Roh ka hiji gurun; sarta kuring ningali hiji awéwé calik dina hiji sato galak beureum ngora, pinuh ku ngaran-ngaran pitenah ka Allah, anu boga tujuh sirah jeung sapuluh tanduk. Wahyu 17:1–3.

Numutkeun kecap Yohanes sorangan, “padang gurun” ngalambangkeun sarébu dua ratus genep puluh taun kakawasaan kapapaan ti taun 538 nepi ka mangsa ahir dina taun 1798.

Jeung éta awéwé ngungsi ka padang gurun, di dinya manéhna boga hiji tempat anu geus disadiakeun ku Allah, supaya di dinya manéhna dipaparin pangupa jiwa salila sarébu dua ratus genep puluh poé. ... Jeung ka éta awéwé dipasrahkeun dua jangjang manuk garuda anu gedé, supaya manéhna bisa hiber ka padang gurun, ka tempatna, tempat manéhna dipiara salila satunggal mangsa, dua mangsa, jeung satengah mangsa, jauh tina payuneun oray éta. Wahyu 12:6, 14.

Dina Roh, Yahya dipindahkeun kana sarébu dua ratus genep puluh taun kakawasaan kapausan. Taun-taun éta geus dilambangkeun ku tilu satengah taun halodo dina sajarah Izébel, Ahab, jeung Élia. Taun-taun éta kudu lumangsung nepi ka kapausan narima tatu maéhna dina taun 1798, sabab éta geus “ditangtukeun” bakal kajadian dina ahir kahariwang anu kahiji, nya éta ahir perang anu didatangkan ka tempat suci jeung ka balad ku jalan dua kakawasaan anu nyababkeun karuksakan, nyaéta paganisme jeung papalisme. Sakabéh kanyataan ieu geus dipedar dina tulisan-tulisan anyar kénéh.

“Palacur nu ageng,” nyaéta palacurna Tirus dina kitab Yesaya, anu kudu dipopohokeun salila tujuh puluh taun simbolis, anu mangrupikeun “poé-poé hiji raja.” Sajarah Amérika Sarikat nyaéta sajarah tujuh puluh taun simbolis éta, anu geus dilambangkeun ku tujuh puluh taun panangkaran salila pamaréntahan Babul, karajaan kahiji dina nubuat Alkitab. Salila sajarah éta, palacur ageng Tirus kudu dipopohokeun. Dina ahir sajarah éta manéhna kudu diémutan deui sarta sakali deui maju bari ngahariringkeun lagu-laguna, ku kituna ngalakukeun cabul jeung raja-raja di bumi. Yohanes sacara rohani dipindahkeun kana sajarah pamaréntahan kapapaan sangkan ningali

pangadilan kana kakawasaan kapapaan. Hukuman pikeun putri saurang imam anu ngalakukeun cabul nyaéta yén manéhna kudu diduruk ku seuneu.

Jeung anak awéwé imam mana waé, lamun manehna ngahinakeun dirina ku milampah palacuran, manehna ngahinakeun bapana; manehna kudu diduruk ku seuneu. Imamat 21:9.

Dina éta titingalian ngeunaan pangadilan ka palacur agung anu dipasihkeun ka Yohanes ku salah saurang malaikat anu ngocorkeun salah sahiji tina tujuh bala panungtungan, nya éta yén manéhna diduruk ku seuneu.

Jeung sapuluh tanduk anu ku anjeun katingali dina éta sato galak, ieu baris ngéwa ka éta palacuran, sarta baris ngajadikeun dirina taya nanaon jeung taranjang, sarta baris ngadahar dagingna, jeung ngaduruk dirina ku seuneu. Wahyu 17:16.

Cai-cai anu didiukan ku palacur agung téh nyaéta bangsa-bangsa di dunya, anu bakal dibawa kana kakawasaanana nalika Amérika Sarikat nipu sakuliah dunya sangkan nyembah ka sato galak, anu ogé nyaéta palacur agung éta. Satuluyna Amérika Sarikat jadi raja pangutamana tina sapuluh raja anu dilambangkeun dina nubuat Wahyu tujuh belas, jeung dina ieu gambaran Amérika Sarikat ngawakilan raja kahiji anu ngalakukeun cabul jeung palacur éta, sanajan engkéna manéhna bakal ngalaksanakeun kalakuan éta jeung sakabéh raja sanggeusna.

Raja anu kahiji tina loba raja dipidangkeun ku Ahab, anu nikah jeung palacur anu gedé, anu dilambangkeun minangka Isebel dina garéja Tiatira. Panghukuman ka Isebel (palacur anu gedé) dilaksanakeun ku sapuluh raja, anu bakal dipaksa asup kana hiji pakaitna garéja jeung nagara ku kakawasaan Amérika Sarikat. Eta raja-raja bakal satuju pikeun ngidinan kapausan maréntah dunya (calik di luhur cai-cai), sanajan maranéhna ngabogaan kabencian ka eta palacur.

Jeung sapuluh tanduk anu ku maneh ditingali téh sapuluh raja, anu can narima karajaan nepi ka ayeuna; tapi maranéhna narima kakawasaan sabagé raja salila sajam bareng jeung sato galak éta. Maranéhna sapikiran, sarta bakal masrahkeun kakawasaan jeung kakuatan maranéhna ka sato galak éta. Maranéhna bakal marangi Anak Domba, tapi Anak Domba bakal ngéléhkeun maranéhna, sabab Anjeunna téh Gusti luhur ti sakabéh gusti, jeung Raja luhur ti sakabéh raja; sarta jalma-jalma anu bareng jeung Anjeunna téh jalma-jalma anu dipiwarang, dipilih, jeung satia. Jeung manéhna nyarios ka kaula, Cai-cai anu ku maneh ditingali, tempat awéwé lacur éta linggih, nyaéta bangsa-bangsa, balaréa, umat-umat, jeung basa-basa. Jeung sapuluh tanduk anu ku maneh ditingali dina sato galak éta, maranéhna bakal ngabencian awéwé lacur éta, sarta bakal ngajadikeun dirina taya naon-naon jeung taranjang, sarta bakal ngahakan dagingna, jeung ngabakar dirina ku seuneu. Sabab Allah geus nempatkeun kana haté maranéhna pikeun ngalaksanakeun pangersa-Na, pikeun sapuk, jeung masrahkeun karajaan maranéhna ka sato galak éta, nepi ka pangandika-pangandika Allah kacumponan. Jeung awéwé anu ku maneh ditingali téh nyaéta kota gedé éta, anu maréntah ka raja-raja di bumi. Wahyu 17:12–18.

“sapuluh raja” (Perserikatan Bangsa-Bangsa), sabenerna ngabenci kapausan, tapi ku kaayaan dipaksa pikeun nyerahkeun karajaan maranéhna anu pondok umurna ka kakawasaan kapausan dina harepan anu sia-sia pikeun nyalametkeun dunya tina musibah-musibahna anu beuki ngaronjat. Nalika maranéhna sadar kana tipu dayana, maranéhna jadi pakakas pikeun ngaduruk anjeunna ku

seuneu dina minuhan hukum dina Imamat.

“Sapuluh raja” éta “merangan Anak Domba” ngaliwatan panganiaya anu maranéhna timpakeun ka umat Allah dina poé-poé panungtungan.

Naha bangsa-bangsa kafir marah, jeung jalma-jalma ngarancang perkara anu sia? Raja-raja di bumi nangtung ngalawan, jeung para pangawasa babarengan marigelkeun piwuruk, ngalawan ka PANGERAN, jeung ngalawan ka Anjeunna anu diurapi ku Mantenna, saur maranéhna, Hayu urang putuskeun beungkeutan maranéhna, sarta urang piceun tali-tali maranéhna ti urang. Anjeunna anu linggih di sawarga bakal seuri: Gusti bakal ngéjék maranéhna. Tuluy Anjeunna bakal nyarita ka maranéhna dina murka-Na, sarta nyieun maranéhna kageunjeung ku amarah-Na anu pohara. Jabur 2:1–5.

Panganiayaan anu dilaksanakeun pikeun kapausan ku raja-raja saalam dunya, ogé geus dilakukeun ngalawan Kristus dina salib.

Anjeun anu ku cariosan dina sungut hamba-Mu Daud parantos ngandika, Naha bangsa-bangsa kapir ngamuk, jeung umat-umat ngararancang hal-hal anu sia-sia? Raja-raja di bumi ngadeg, sarta para pamingpin ngariung babarengan ngalawan ka Gusti, jeung ngalawan ka Al-Masih-Na. Sabab satemenna ngalawan ka Yesus, Putra suci-Mu, anu parantos ku Anjeun diurapi, boh Herodes, boh Pontius Pilatus, jeung bangsa-bangsa kapir, sarta umat Israil, parantos karumpul babarengan, Pikeun ngalakukeun sagala anu panangan-Mu jeung pangersa-Mu parantos netepkeun ti heula supaya kajadian. Rasul-rasul 4:25–28.

“Raja-raja di bumi” anu nangtung ngalawan Kristus dina panyaliban-Na ngagambarkeun “sapuluh raja” dina Wahyu tujuh belas anu deui-deui merangan Anak Domba ku cara nganiaya umat-Na. Dina salib, raja-raja éta téh “pakumpulan jalma-jalma jahat” anu “ngurilingan” Kristus, sarta maranéhna ngalakukeun deui hal éta ka umat-Na dina poé panungtungan.

Sabab anjing-anjing geus ngurilingan ka Kami; balaréa jalma-jalma durhaka geus ngepung ka Kami; maranéhna geus nusuk leungeun Kami jeung suku Kami. Kami bisa ngitung sakabéh tulang Kami; maranéhna neutep jeung melong ka Kami. Maranéhna ngabagi-bagi pakean Kami di antara maranéhna, sarta ngalungkeun undi pikeun jubah Kami. Jabur 22:16–18.

Sapuluh raja, anu mawa panghukuman ka palacur agung, bakal ngabakar manehna ku seuneu, sabab manehna téh palacur anu ngaku dirina putri imam. Raja-raja éta ogé digambarkeun minangka “anjing,” sarta sapuluh raja éta moal ngan ukur ngabakar palacur agung ku seuneu, tapi ogé bakal “ngadahar dagingna.” Pupusna Izebel kajadian nalika manehna dialungkeun ti témbok nepi ka awakna ngabeledug nimpah kana taneuh, tuluy anjing-anjing datang sarta ngadahar dagingna.

Jeung nalika Yehu geus sumping ka Yizreel, Izebel ngadéngé éta; tuluy manéhna ngaréngsékeun rarayna ku papulas, ngararapihan buuk sirahna, sarta neutep ti jandéla. Jeung waktu Yehu asup ngaliwatan gapura, manéhna ngadawuh, “Naha Zimri, anu maéhan dununganana, meunang karapihan?” Tuluy anjeunna ngangkat beungeutna ka jandéla, sarta ngadawuh, “Saha anu aya di pihak Kami? Saha?” Mangka aya dua atawa tilu sida-sida neutep ka anjeunna. Jeung anjeunna ngadawuh, “Piceun manéhna ka handap.” Tuluy maranéhna

miceun manéhna ka handap; sarta sabagian getihna muncrat kana témbok jeung kana kuda-kuda; sarta anjeunna nginjak-injak manéhna ku suku. Jeung sanggeus anjeunna asup, anjeunna dahar jeung nginum, tuluy ngadawuh, “Geura tingali awéwé anu katulah ieu, sarta kuburkeun manéhna; sabab manéhna téh putri raja.” Tuluy maranéhna indit rék ngubur manéhna, tapi maranéhna teu manggihan deui naon-naon tina dirina iwal ti tangkorakna, suku-sukuna, jeung dampal leungeunna. Ku sabab éta maranéhna datang deui sarta ngawartosan ka anjeunna. Jeung anjeunna ngadawuh, “Ieu téh pangandika PANGERAN, anu geus diucapkeun-Na ku abdi-Na Elia urang Tisbi, dawuh-Na, ‘Di tanah milik Yizreel anjing-anjing bakal ngahakan daging Izebel; sarta bangké Izebel bakal jadi kawas tai dina beungeut kebon di tanah milik Yizreel, nepi ka jalma-jalma moal bisa nyebut, “Ieu Izebel.”’” 2 Raja-raja 9:30–37.

Raja-raja sapuluh, nyaéta Perserikatan Bangsa-Bangsa, anu raja pangutamana nyaéta Amérika Sarikat, baris mawa pangadilan ka kapausan ku cara ngaduruk manéhna ku seuneu jeung ngahakan dagingna. Pangadilan éta pisan anu ku malaikat dipintonkeun ka Yohanes, jeung pikeun ngalakukeun éta anjeunna mawa Yohanes kana sajarah padang gurun, tapi lain ngan saukur ka hiji titik acak dina sajarah padang gurun, meleng ka tungtung pisan tina mangsa éta. Jelas yén Yohanes ditempatkeun dina tungtung sarébu dua ratus genep puluh taun éta, sabab nalika anjeunna ningali éta awéwé, manéhna geus mabok ku getih panganiayaan jeung geus dipikawanoh minangka indung para sundal.

Tuluy anjeunna mawa kuring ku Roh ka hiji gurun keusik; sarta kuring nempo hiji awewe linggih dina hiji sato galak beureum ngagedur, pinuh ku ngaran-ngaran hujat, anu boga tujuh sirah jeung sapuluh tanduk. Ari eta awewe make papakean wungu jeung beureum ngagedur, dihias ku emas, batu-batu mulya, jeung mutiara, bari nyekel dina leungeunna hiji cangkir emas anu pinuh ku kalakuan-kalakuan jijik jeung najisna cabulna. Jeung dina tarangna aya ngaran anu ditulis: RAHASIA, BABEL ANU AGUNG, INDUNGNA PARA PALACUR JEUNG KALAKUAN-KALAKUAN JIJK DI BUMI. Jeung kuring nempo eta awewe mabok ku getihna jalma-jalma suci, jeung ku getihna para syuhada Yesus; sarta waktu kuring nempo manehna, kuring kacida hélokna. Wahyu 17:3–6.

Sundal Tirus, anu oge mangrupa “palacur agung” anu digambarkeun dina Wahyu tujuh welas, bakal dipopohokeun nepi ka mangsana manehna sakali deui ngawihkeun lagu-laguna sarta ngalakonan cabul jeung raja-raja di bumi.

Sakur kamus anu kawentar anu dipedalkeun saméméh taun 1950 nétélakeun yén awéwé anu dipaparin ku warna beureum kermes dina Wahyu tujuh welas téh lambang Garéja Katolik Roma, tapi ayeuna dunya nganggap yén Garéja Katolik téh garéja Kristen. Dunya geus poho kana saha dirina sabenerna.

Waktu Yohanes ningali manéhna, panganiayaan dina Jaman Poék geus nepi ka ahirna, sabab manéhna geus mabok ku getih para wali. Nu alamiah ngagambarkeun nu rohani, jeung hiji jalma jadi mabok sanggeus manéhna nginum, lain saméméhna.

Kaum Protestan anu misah ti Katolik sababaraha abad saméméh 1798, ku taun 1798 geus mimiti lalampahan maranéhna balik deui kana pasamuhan Katolik, sabab manéhna diidentifikasi minangka

“INDUNGNA PARA PALACUR.” Nalika Yohanes ningali manéhna sarta ngarasa héran, garéja-garéja anu baheulana geus misah tina paguyubanana geus balik deui. Ku kituna Yohanes dibawa ka taun 1798, nalika si palacur agung geus maéhan jutaan urang Kristen, sarta geus ngagoda garéja-garéja Protestan baheula supaya narima pangakuanana anu sombong yén manéhna téh kapala garéja-garéja, sakumaha Yustinianus geus ngidentifikasi manéhna dina taun 533.

Tina sudut pandang profétik taun 1798, malaikat éta tuluy nembongkeun ka Yohanes gambaran panungtungan ngeunaan karajaan-karajaan dina nubuat Alkitab.

Malaikat téa nimbalan ka kaula, “Ku naon maneh héran? Kaula rék nétélakeun ka maneh rahasia awéwé éta, jeung sato galak anu ngagotong dirina, anu ngabogaan tujuh hulu jeung sapuluh tanduk. Sato galak anu ku maneh katingali téh baheula aya, ayeuna teu aya; sarta bakal naék ti jurang anu taya dasarna, tuluy asup kana kabinasaan. Jeung jalma-jalma anu maratuh di bumi bakal ngarasa héran, nyaéta maranéhna anu ngaranna henteu ditulis dina kitab kahirupan ti saprak ngadegna dunya, nalika maranéhna nenjo sato galak anu baheula aya, ayeuna teu aya, tapi can kénéh aya. Jeung di dieu aya akal anu ngabogaan hikmat. Tujuh hulu téh tujuh gunung, tempat awéwé éta linggih. Jeung aya tujuh raja: lima geus rubuh, hiji keur aya, jeung nu saurang deui can datang; sarta lamun anjeunna datang, anjeunna kudu tetep sakeudeung waé. Jeung sato galak anu baheula aya, ayeuna teu aya, nya éta anjeunna anu ka dalapan, sarta asalna ti antara anu tujuh, tuluy asup kana kabinasaan. Jeung sapuluh tanduk anu ku maneh katingali téh sapuluh raja, anu can narima karajaan; tapi narima kakawasaan minangka raja salila sajam bareng jeung sato galak. Wahyu 17:7–12.

Dina nubuat Alkitab, hiji sato galak téh nyaéta hiji karajaan, sakumaha gampang kawanohna dina pasal tujuh jeung dalapan Kitab Daniel; sarta rasiah anu keur dipedalkeun ku malaikat ka Yohanes téh nyaéta rasiah ngeunaan sato galak jeung awéwé anu nunggang kana éta sato galak. Awéwé anu aya dina luhur sato galak téh nyaéta palacur agung anu ngalakukeun cabul jeung raja-raja bumi. Anjeunna nyaéta Izebel, sarta salakina nyaéta Ahab.

Ku sabab kitu lalaki bakal ninggalkeun bapana jeung indungna, sarta bakal ngahiji raket jeung pamajikanana; jeung maranéhna bakal jadi hiji daging. Kajadian 2:24.

Hiji lalaki téh lalaki jeung hiji awéwé téh awéwé, tapi babarengan maranéhna jadi hiji daging. Rusiah sato galak téh nya éta gabungan garéja jeung nagara, gabungan awéwé (garéja) jeung sato galak (raja-raja) anu jadi hiji karajaan, anu diwangun ku dua bagian. Kaparigelan nagara jeung kaparigelan garéja anu dihiijikeun, kalayan awéwé anu ngawasaan éta patalina, nyaéta “gambar sato galak.” Yohanes dipintonkeun awéwé anu keur digendong ku sato galak, sabab manéhna téh anu ngawasaan éta patalina.

Jeung awéwé anu ku anjeun katénjo téh nya éta kota gedé éta, anu maréntah ka raja-raja di bumi. Wahyu 17:18.

Sato galak jeung awéwé éta ngagambarkeun hiji karajaan (hiji daging), tapi malaikat téh keur nekenkeun patalina antara palacur gedé éta jeung para raja di bumi. “Galak anu” “kungsi aya, tuluy henteu aya”, anu “bakal naék ti jurang anu taya dasarna, sarta lebet kana kabinasa,” anu ku éta “maranéh nu cicing di bumi bakal héran” téh nyaéta kapapaan nalika tatu nu mawa pati ka palacur

gedé éta geus cageur. Manéhna “kungsi” jadi karajaan kalima dina nubuat Alkitab, tapi geus “ditangtukeun” yén manéhna bakal nampa tatu nu mawa pati dina taun 1798.

Nalika Yohanes dibawa ku Roh ka taun 1798, anjeunna “teu” mangrupa hiji sato galak, jeung “sanajan kitu” nalika tatu paéhna cageur dina ahir tujuh puluh taun simbolis anu dipungkas ku hukum Minggu nu enggal datang, anjeunna “jadi” hirup deui, nyanyikeun lagu-laguna, ngalakukeun cabul, jeung maéhan urang Kristen.

Bab tujuh welas téh mangrupa panyajian panungtungan ngeunaan karajaan-karajaan dina nubuat Kitab Suci, ku kituna éta kudu saluyu jeung panyebutan anu pangheulana ngeunaan karajaan-karajaan dina nubuat Kitab Suci. Panyebutan anu pangheulana ngeunaan karajaan-karajaan éta kapanggih dina Daniel bab dua, anu kagambarkeun dina duanana bagan anu mangrupa panggenapan kana parentah Habakuk pikeun nulis éta tetempoan sarta ngajadikeunana écés dina papan-papan.

Para Millerit leres dina pamahaman maranéhna ngeunaan karajaan-karajaan dina nubuat Alkitab sakumaha digambarkeun dina pasal dua, tujuh, jeung dalapan kitab Daniel, nanging pamahaman maranéhna can lengkep. Mutiara-mutiara Miller dina Daniel pasal dua ngagenclang sapuluh kali leuwih caang dina poé-poé pamungkas, sabab éta dipikawanoh minangka nu nandaan rujukan anu kahiji, lain ngan ukur ngeunaan karajaan-karajaan dina nubuat Alkitab, tapi ogé ngeunaan rujukan anu kahiji tina panyingkapan yén anu kadalapan téh asalna tina anu tujuh. Isa salawasna ngagambarkeun tungtung hiji hal ku mimiti hiji hal.

Sadaya nabi keur nyarita ngeunaan poé-poé panungtungan, jeung Yohanes, dina Wahyu tujuh welas, keur netepkeun karajaan bumi anu pamungkas nalika anjeunna ngadugikeun “sato galak anu” “kungsi aya, ayeuna teu aya; sarta bakal naék ti jurang anu taya dasarna, sarta bakal tumuju kana kabinasaan.” Eta sato galak naék ti “jurang anu taya dasarna,” anu mangrupa lambang tina “manifestasi anyar kakawasaan Iblis.”

“‘Nalika maranéhna geus ngaréngsékeun [keur ngaréngsékeun] kasaksian maranéhna.’ Mangsa nalika dua saksi éta kudu nubuat maké pakéan karung béak dina taun 1798. Nalika maranéhna geus deukeut kana ahir padamelan maranéhna dina kaayaan teu kaciri, perang kudu dijieun ngalawan maranéhna ku kakawasaan anu digambarkeun minangka ‘sato galak nu naék ti jero liang tanpa dasar.’ Di loba nagara Éropa, kakawasaan-kakawasaan anu maréntah dina Garéja jeung Nagara salila mangabad-abad geus dikawasa ku Iblis, ngaliwatan papasi. Tapi di dieu dipidangkeun hiji manifestasi anyar tina kakawasaan sétanis.” *The Great Controversy*, 268.

Sabagian ahli teologi bakal ngabantah yén ku lantaran “sato galak anu naék ti jurang nu taya dasarna” dina Wahyu sabelas diidentifikasi dina éta petikan minangka ateisme Révolusi Perancis, mangka ungkara “jurang nu taya dasarna” téh mangrupa lambang ateisme. Tapi Islam naék ti “jurang nu taya dasarna” dina Wahyu salapan, sedengkeun Islam lain ateisme. Jurang nu taya dasarna ngawakilan hiji manifestasi satanis.

“Kuring nyarios ka anjeunna yén Pangéran parantos nembongkeun ka kuring dina titingalian yén mesmerisme téh asalna ti Iblis, ti liang anu taya dasarna, sarta yén éta moal lami deui bakal balik ka dinya, babarengan jeung jalma-jalma anu terus ngagunakeun éta.” *Review and Herald*,

21 Juli 1851.

Hiji hal tina “Iblis” téh mangrupa hiji hal tina “jurang anu taya dasar.” Dina Wahyu tujuh welas, sato galak anu naék ti jurang anu taya dasar téh nya éta kakawasaan anu asup kana kabinasaan, sarta anu ngaranna teu kasurat dina kitab bakal ngabarandungan anjeunna. “Kabinasaan” hartina hukuman langgeng, sarta dina Wahyu dilambangkeun minangka “situ seuneu,” tempat sato galak éta dialungkeun.

Jeung éta sato galak katangkep, sarta babarengan jeung manéhna nabi palsu anu ngadamel mujijat-mujijat di payuneun manéhna, anu ku éta anjeunna nipu jalma-jalma anu geus narima tanda sato galak téa, jeung jalma-jalma anu nyembah kana gambarna. Maranéhna duaan dialungkeun hirup-hirup kana situ seuneu anu hurung ku walirang. Wahyu 19:20.

Dina pasal tilu welas, sato galak kahiji anu kaluar ti laut, anu ku Sister White sacara langsung diidentifikasi minangka kapausan, diidentifikasi. Dina éta petikan dunya narutur kagum ka sato galak kapausan éta.

Jeung kuring ningali salah sahiji huluna saolah-olah tatu nepi ka maot; jeung tatuna anu matak pati téh cageur deui: sarta sakuliah dunya kagum tuluy nuturkeun ka éta sato galak. Wahyu 13:13.

Sato galak dina Wahyu tujuh belas anu “maranéhanana anu cicing di bumi bakal héran” nuturkeunana, nyaéta manifestasi pamungkas tina kakawasaan setanis anu kajadian nalika tatu maot kapausan téh cageur dina hukum Minggu anu baris geura datang. Unggal ciri nubuat ngeunaan éta awéwé jeung sato galak anu ditumpakanana dina pasal tujuh belas, ngaidentifikasi garéja Roma, sakumaha kamus-kamus anu dipedalkeun saméméh taun 1950 ogé ngaidentifikasi kitu.

Sato galak dina Wahyu tujuh welas téh mangrupa lambang gabungan garéja jeung nagara, anu nyaéta gambar sato galak. Sato galak anu boga tujuh hulu jeung sapuluh tanduk téh nyaéta karajaan anu diwangun ku sapuluh raja (Perserikatan Bangsa-Bangsa), anu ditumpakan ku éta awéwé sarta diparéntah ku dirina. Éta awéwé téh nyaéta kapausan, anu diidentifikasi minangka Babul Nu Agung, indung para palacuran. Sanggeus lambang-lambang éta diidentifikasi, urang bisa balik deui ka 1798; éta titik dina sajarah anu ka dinya Yohanes dibawa supaya narima gambaran panungtungan ngeunaan karajaan-karajaan dina nubuat Alkitab.

Urang bakal ngaguar karajaan-karajaan éta, jeung gambaranana dina Daniel pasal dua, dina tulisan salajengna.

“Saban bangsa anu parantos nembongan dina panggung kajadian parantos diidinan nempatan tempatna di bumi, sangkan katingali naha éta bangsa bakal ngalaksanakeun maksud ‘Nu Ngalalajoan jeung Nu Suci.’ Nubuatan parantos ngaguratkeun naékna jeung ragragna kakaisaran-kakaisaran agung dunya—Babul, Médo-Pérsia, Yunani, jeung Roma. Ka unggal éta kakaisaran, sakumaha ogé ka bangsa-bangsa anu kirang kawasa, sajarah ngulang dirina. Masing-masing miboga mangsa pangujian, masing-masing gagal, kamulyaanna luntur, kakawasana musna, sarta tempatna ditempatan ku nu séjén.

“Basa bangsa-bangsa nampik kana prinsip-prinsip Allah, sarta ku panampikan ieu maranéhna ngalantarankeun karuksakan dirina sorangan, kénéh écés katingali yén tujuan ilahi anu ngawasaan sagalana téh keur digawé ngalangkungan sagala gerak maranéhna.” Education, 177.